

Sygn. akt II CNP 34/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 października 2013r.,

skargi A. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 listopada 2012r., wydanego

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko W. M., K. M.

i M. M.

o wydanie nieruchomości

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga powódki A. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych wyroków Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 listopada 2012 r. oraz Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 lipca 2012 r.

Skarżąca wywodziła, że na skutek wydania wskazanych orzeczeń poniosła szkodę majątkową w kwocie 5 966,05 zł z tytułu wydatków na opinie trzech biegłych geodetów oraz pozostałe koszty postępowania sądowego, którymi została obciążona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną jurysdykcyjną działalnością sądów powszechnych (art. 417¹ § 2 k.c.).

W myśl art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Wymienione wyżej niezbędne elementy skargi muszą wystąpić kumulatywnie, a ewentualny brak jednego z nich jest nieusuwalny i powoduje konieczność odrzucenia skargi bez wdrożenia postępowania naprawczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., IV CNP 23/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, niepubl.).

Skarżąca nie sprostала obowiązkowi uprawdopodobnienia powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonych orzeczeń. Wprawdzie w skardze określono jako szkodę sumę 5 966,05 zł z tytułu poniesionych wydatków na opinie biegłych oraz koszty sądowe, którymi powódka została obciążona, jednak w orzecznictwie jednolicie wskazuje się, że w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. szkody nie mogą stanowić koszty sądowe i wydatki poczynione w toku postępowania zakończonego

zaskarżonym orzeczeniem, bowiem w powołanym przepisie chodzi tylko o szkodę powstałą dopiero po wydaniu zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 54/09, niepubl.).

W judykaturze podkreśla się również, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje od postanowień wydanych w postępowaniu procesowym, a za takie uważa się rozstrzygnięcia o kosztach procesu ,choćby zostały zamieszczone w wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2012 r., V CNP 63/11, niepubl.).

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak wyżej.